

Badgasten

Emma Straub

Badgasten

Vertaald uit het Engels
door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 472 0464 0

© 2014 Emma Straub

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

This edition published by arrangement with Riverhead Books,
a member of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company

© 2015 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Vacationers*

Oorspronkelijke uitgever Riverhead Books

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Amir Belhoula

Foto auteur © Erik Madigan Heck

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor River, die nog een heel leven aan familievakanties
voor zich heeft

Het gaat niet zozeer om het reizen,
maar om het weg zijn;
wie van ons heeft geen pijn te verzachten,
geen oude huid af te werpen?

GEORGE SAND, *Winter in Majorca*

Ik zal het onbewoonde eiland zijn
waar je vrij kunt zijn
ik zal de gier zijn
die je kunt vangen en opeten

THE MAGNETIC FIELDS, 'Desert Island'

Dag een

Het vertrek kwam altijd als een verrassing, hoewel de datum op de kalender al tijdenlang dichterbij kwam. Jim had zijn koffer de avond ervoor al ingepakt, maar nu, een paar minuten voor het geplande vertrek, werd hij overvallen door twijfel. Had hij wel genoeg boeken bij zich? Hij liep voor de boekenkast in zijn werkkamer heen en weer en trok het ene na het andere boek uit het gelid en duwde het daarna weer terug. Had hij zijn hardloop-schoenen ingepakt? Zijn scheercrème? Van elders in huis kwamen soortgelijke paniekerige laatste-ogenblikgeluiden van zijn vrouw en dochter: op-en-neergeren over de trap om nog iets wat vergeten was bij de berg bagage naast de voordeur te zetten.

Jim had bepaalde dingen, als hij had gekund, het liefst út zijn bagage gehaald. Het afgelopen jaar. En de vijf jaar daarvoor eigenlijk ook. De manier waarop Franny hem 's avonds aankeek van de andere kant van de eettafel. Het voor het eerst in dertig jaar in een andere mond zijn en zijn verlangen daar eeuwig te blijven. De leegte die hem na de vakantie wachtte, de eindeloze dagen die hij moest zien te vullen. Jim liet zich op de stoel achter zijn bureau zakken om daar te blijven tot iemand zou zeggen dat hij iets anders moest doen.

Sylvia stond voor het huis en tuurde 75th Street af, richting Central Park, af. Haar ouders waren allebei het soort mensen dat er op rekt dat er op het juiste moment wel een taxi komt aanzetten, en al helemaal in de weekenden in de zomer, als er veel minder verkeer is. Onzin, vond Sylvia. Het enige wat nog erger was dan twee van de laatste zes weken voor ze naar de universiteit vertrok met haar ouders op vakantie gaan, was het missen van hun vlucht en een nacht lang in de wachtruimte van het vliegveld te moeten zitten met alleen de gevlekte stoelbekleding tegen haar wang als troost. Ze regelde zélf wel een taxi.

Niet dat ze liever de hele zomer in Manhattan was gebleven. De stad veranderde dan altijd in een zweterige, stinkende oksel. Het idee naar Mallorca te gaan was in theorie aantrekkelijk: een eiland – kalme golven en een zacht briesje – waar ze haar Spaans kon oefenen, het vak waarin ze op school zo goed was geweest. Haar hele eindexamenklas was aan het nietsen, de hele zomer lang. Echt iedereen. Het enige wat ze wél deden was feesten geven, als hun ouders naar Wainscott of Woodstock waren, of naar een andere plek met houten huizen die er opzettelijk oud en verweerd uitzagen. Sylvia had de laatste achttien jaar tot vervelens toe tegen de gezichten van haar klasgenoten moeten aankijken en kon niet wachten om te ontsnappen. Ja, er gingen wel vier anderen uit haar klas naar Brown, maar als het aan haar lag, wisselde ze nooit meer een woord met hen. En dat was precies wat ze ging doen.

Nieuwe vrienden maken, dát wilde ze. Een nieuw leven beginnen. Eindelijk ergens zijn waar de naam Sylvia Post niet allerlei spookbeelden met zich meesleepte van hoe ze was op haar zestiende, haar twaalfde, haar vijfde. Waar ze niets te maken had met haar ouders of haar broer, waar ze gewoon was wie ze was, een astronaut die niet gehinderd door de zwaartekracht door de ruimte zweeft. Eigenlijk had ze wel de hele zomer in het buitenland willen zitten. Nu moest ze augustus nog

in New York zien door te komen, de laatste maand thuis, waarin de feesten natuurlijk een waanzinnig en wanhopig hoogtepunt bereikten. Sylvia was niet van plan mee te doen met die gekte.

Er kwam een taxi de hoek om. Het daklichtje brandde. Bonkend over de gaten in het asfalt reed de auto langzaam op haar af. Sylvia stak haar hand op en toetste met de andere haar thuisnummer in. De telefoon rinkelde en rinkelde en werd nog steeds niet opgenomen toen de taxi al voor haar stil bleef staan. Haar ouders waren nog binnen, bezig met god weet wat. Sylvia opende het achterportier van de auto en stak haar hoofd naar binnen.

‘Het duurt nog heel even,’ zei ze. ‘Mijn ouders komen er zo aan.’ Ze bleef een moment stil. ‘Ze zijn een regelrechte ramp,’ zei ze toen. Dat was niet altijd zo, maar op dit ogenblik wél en ze schaamde zich er niet voor om dat te zeggen.

De taxichauffeur knikte en zette de meter aan. Het was duidelijk dat hij zonder enig probleem zou wachten tot hij een ons woog. Normaal gesproken zou een wachtende taxi een file hebben veroorzaakt, maar op dit moment was er niet eens één andere auto te zien. Sylvia was blijkbaar de enige in de hele stad die haast had. Ze drukte op de herhaaltoets en deze keer nam haar vader meteen op.

‘We moeten vertrekken,’ zei ze, voordat hij iets kon zeggen. ‘De taxi staat voor.’

‘Je moeder doet er lang over,’ zei Jim. ‘We zijn er over vijf minuten.’

Sylvia verbrak de verbinding en stapte in. Ze schoof over de achterbank naar de andere kant. Er bleven een paar haren kleven aan de tape waarmee de bekleding was gerepareerd.

‘Ze komen eraan,’ zei ze, terwijl ze naar achteren leunde en haar ogen dichtdeed. Het kon best dat maar één van haar ouders naar buiten zou komen. Net als in zo’n stomme soap.

De meter tikte vrolijk door en Sylvia en de chauffeur wachtten tien hele minuten zonder een woord met elkaar te wisselen. Toen Franny en Jim eindelijk naar buiten kwamen, ging er een triomfantelijk en verwijtend getoeter op van de auto's die zich intussen als in een processie achter de taxi hadden verzameld. Franny plofte naast haar dochter op de achterbank neer en Jim ging naast de chauffeur zitten, zijn in kaki gehulde knieën tegen het dashboard geklemd. Hoewel het Sylvia eigenlijk geen zier uitmaakte of allebei haar ouders in de taxi stapten, ging er een zweem van opluchting door haar heen. Maar dat zou ze natuurlijk nooit hardop toegeven.

'*Onyva!*' zei Franny, terwijl ze het portier dichttrok.

'Dat is Frans,' merkte Sylvia op. 'We gaan naar Spanje.'

'*Andale!*' Franny zat nu al te zweten en ze wapperde met de paspoorten onder haar oksels. Ze had haar reiskleding aan, een outfit die ze in haar jarenlange trein- en vlieguren naar alle uithoeken van de wereld had weten te perfectioneren: een zwarte legging, een zwarte katoenen tuniek die tot aan haar knieën reikte en een dunne sjaal voor tijdens de vlucht.

Toen Sylvia eens iets zei over haar onwrikbare reisgewoonten, had haar moeder kattig geantwoord: 'Wees blij dat ik niet altijd een fles whisky voor onderweg meeneem, zoals Joan Didion, die graatmagere liefdesromannetjesschrijfster.' Als iemand Sylvia vroeg wat voor soort schrijver haar moeder was, antwoordde ze meestal dat Franny een soort Joan Didion was – maar dan in dikke uitvoering. Of anders zei ze dat ze kookboeken schreef, in de trant van Ruth Reichl – maar dan met een hoop blabla. Maar dat wist haar moeder natuurlijk niet.

De taxi trok op.

'Nee, nee, nee,' riep Franny meteen, terwijl ze zich haastig naar de plexiglas scheidingswand toe boog. 'Hier naar links en dan weer links Central Park West op. We willen naar het vlieg-

veld, niet naar New Jersey!’ Met een zucht liet ze zich weer tegen de rugleuning aan zakken. ‘Sommige mensen...’ mopperde ze zachtjes. De rest van de rit werd er geen woord meer gezegd, behalve om de chauffeur antwoord te geven op zijn vraag met welke luchtvaartmaatschappij ze vlogen.

Sylvia vond het altijd een leuk ritje naar het vliegveld, omdat ze dan door allerlei delen van de stad kwamen die net zoveel verschilden van het New York waar zij woonde, als Hawaï van de rest van Amerika. Wijken met vrijstaande huizen, verlaten terreinen met hekken eromheen die afgesloten waren met kettingen, en straten waarin kinderen fietsten. Buurten waar de mensen een auto hadden. Dat was voor haar iets als uit een film. De Posts hadden ooit ook een auto gehad, maar die was te oud en te duur in onderhoud geworden en ze hadden hem verkocht toen Sylvia nog te klein was om ervan te kunnen genieten. Tegenwoordig reageerden haar ouders met stilzwijgende ontzetting als ze op een feestje iemand uit Manhattan spraken die een auto had – alsof ze met een krankzinnige te maken hadden.

Jim deed zijn dagelijkse looptraining in terminal 7. Hij was gewend elke ochtend een uur hard te lopen en zag geen enkele reden om dat vandaag achterwege te laten. De behoefte om te bewegen had hij gemeen met zijn zoon. Wat hen betrof zorgt een sterk lijf voor een sterke geest. Franny en Sylvia echter zaten liever ineengezakt op de bank met een boek, of voor die verdomde blértelevisie. Jim kon hun spieren gewoon zien atrofiëren, maar toch waren ze wonderlijk genoeg nog gewoon in staat om te lopen, wat ze zo nu en dan ook deden, maar alleen als dat noodzakelijk was. Jims normale route liep door Central Park: helemaal tot aan het meer en dan om het botenhuis heen, langs de westkant, weer terug naar huis. De terminal was natuurlijk lang niet zo’n aangename omgeving om te trainen als

het park, zonder mooie uitzichten en vogels – behalve enkele verdwaalde exemplaren die per ongeluk naar binnen waren gevlogen en nu voor eeuwig op JFK zaten te kwetteren over vliegtuigen en andere misère.

Jim hield het tempo erin, hij liep met rechte rug en actief gebogen ellebogen. Het verbaasde hem altijd hoe traag de mensen zich voortbewogen op een vliegveld. Het was alsof hij in een winkelcentrum gevangen zat tussen jengelende kinderen en dikke achterwerken. Hier zag hij gelukkig wel een aantal kinderen dat een tuigje droeg waardoor hun bewegingsvrijheid drastisch werd beperkt. Prettig, vond Jim, al deed hij altijd net of hij het eens was met Franny en het een barbaarse gewoonte vond om kinderen aan te lijnen. Nu rukten de ouders hun kinderen steeds weg voor zijn voeten als ze hem aan zagen komen en kon hij ongehinderd langs de Hudson News stand en het sportcafé helemaal naar Au Bon Pain lopen en weer terug. De loopbanden stonden te vol met bagage, dus nam hij het pad ernaast. Hij was het ding bijna te snel af met zijn lange benen.

Jim was drie keer eerder in Spanje geweest: in 1970, toen hij zijn middelbareschooldiploma had gehaald en met zijn beste vriend een zomer lang in Europa had rondgetrokken; in 1977, toen Franny en hij net getrouwd waren en ze de reis nauwelijks konden betalen waardoor ze zich alleen broodjes met de allerbeste ham ter wereld hadden kunnen veroorloven, en in 1992, toen Bobby acht was en ze elke avond vroeg naar bed moesten waardoor ze die hele week niet één keer een behoorlijke maaltijd hadden gegeten. De enige mogelijkheid was iets bestellen via de roomservice en dat eten was net zo authentiek Spaans als een *hamburguesa*. Hij was benieuwd naar het huidige Spanje, nu hun economische situatie bijna net zo wankel was als die van Griekenland.

Jim rende langs de gate waarvandaan ze zouden vertrekken

en zag Franny en Sylvia, allebei verdiept in hun boek, naast elkaar zitten. Ze zeiden niets tegen elkaar, maar dat gaf hun geen ongemakkelijk gevoel, zoals dat alleen kan bij mensen uit hetzelfde gezin. Franny en hij hadden besloten de vakantie toch te laten doorgaan, ondanks de vele argumenten tegen. Straks, in de herfst, zat Sylvia in Providence en rookte ze wiet met de jongens uit haar Franse filmklas. Dan zou het zijn alsof ze op een andere planeet was, onmetelijk ver van haar ouders vandaan.

Zo was het ook met haar oudere broer gegaan. Bobby woonde in Florida en zat daar tot zijn nek in het moerassige vastgoed. In het begin had Bobby's vertrek uit het ouderlijk huis Jim gewoonweg onmogelijk geleken, alsof hem een arm werd afgerukt, maar toen ze er eenmaal aan gewend waren, kon hij zich nauwelijks nog voor de geest halen hoe het was geweest toen ze samen onder één dak woonden. Hij hoopte dat dat met Sylvia nooit zo zou gaan, maar hij vreesde het ergste. En waarschijnlijk zou het nog eerder gebeuren dan hij nu dacht. Diep in zijn hart was hij bang dat zijn hele wereld langzaam zou instorten, dat alles stukje bij beetje zou afbrokkelen, dat de periode dat ze als gezin bij elkaar woonden onwerkelijk zou gaan lijken, een fantasie, het comfortabele en imperfecte leven van een ander.

Maar nu gingen ze met zijn allen naar Mallorca: Franny en hij, Sylvia, Bobby en zijn vriendin Carmen, en Franny's goede vriend Charles, met Lawrence, zijn partner. Nee, zijn echtgenoot! Ze waren nu getrouwd, iets wat Jim soms vergat. Ze hadden een huis gehuurd van een Engelse vriendin van Charles, ene Gemma. Franny kende haar vaag. Het lag op een halfuurtje rijden van Palma en zag er keurig uit op de foto's die Gemma per e-mail had gestuurd: spaarzaam maar smaakvol gemeubileerd, met witte muren, lage leren banken en artistieke hoopjes stenen op de schoorsteenmantel. Gemma zat in de kunstwereld, net als Charles, en had geen bezwaar tegen vreemden in haar

huis, iets wat Jim typisch Europees vond. Het was allemaal op een uiterst soepele manier geregeld; het enige wat Franny en Jim hadden moeten doen was geld overmaken en daarmee was alles rond: het huis, de tuin, het zwembad én een plaatselijke bewoner die Sylvia Spaanse les kwam geven. Charles had achteraf gezegd dat Gemma het huis net zo lief gewoon aan hen had uitgeleend, maar Jim vond het zo prettiger. En daarbij was het ook nog duizendmaal eenvoudiger dan toen hij, jaren geleden, een zomerkamp voor Sylvia had moeten regelen.

Twee weken was precies goed. Jims laatste dag bij *Gallant* was nu een maand geleden en de dagen waren verschrikkelijk langzaam voorbijgekropen, zo traag als dikke, kleverige stroop. Twee weken eruit was lang genoeg om hem het gevoel te geven dat hij, zoals zoveel mensen van zijn leeftijd, voor dit nieuwe, vrije leven had gekozen. Hij zag er nog best goed uit op zijn zestigste, zonder buikje en met bijna al zijn bleekblonde haar nog, hoewel het wat dunner werd. Maar misschien was het altijd al zo dun geweest. Dat zei Franny tenminste steeds als ze hem voor de spiegel betrapte bij het bestuderen van zijn haar. Hij kon nog net zoveel kilometer hardlopen als op zijn veertigste en nog steeds in één minuut zijn das knopen. Al met al was hij nog in goede conditie. Twee weken weg was precies wat hij nodig had.

Jim liep met een grote boog terug naar de gate, waar hij zich op een stoel naast Franny liet neervallen. Ze verschoof iets en verplaatste haar over elkaar geslagen benen in Sylvia's richting.

Franny las *Don Quichot* voor haar boekenclubje, een groepje vrouwen die ze stuk voor stuk verachtte. Af en toe maakte ze een geërgerd geluid, waarschijnlijk stelde ze zich de middelmatige discussies die dit boek zou oproepen al voor.

‘Heb je dat nooit eerder gelezen?’ vroeg Jim.

‘Op de middelbare school. Maar wie herinnert zich dát nou nog?’ Franny sloeg een bladzijde om.

‘Ik vind het een grappig boek,’ zei Sylvia. Haar ouders keerden allebei hun hoofd naar haar toe.

‘We hebben het de afgelopen herfst gelezen. Ik vind het grappig en zielig tegelijk. Net zoiets als *Wachten op Godot*.’

‘Mm-mm,’ reageerde Franny en ze boog zich weer over haar boek.

Jim keek Sylvia over Franny’s hoofd heen aan en rolde met zijn ogen. Nog even en dan gingen ze aan boord en zouden ze urenlang in de lucht hangen. Dat hij van het gezelschap van zijn dochter genoot, was voor Jim een van de beste dingen in zijn leven. Er viel maar weinig te kiezen als je een kind wilde: of je een jongen of een meisje kreeg, of het kind zich meer aan jou zou hechten dan aan de andere ouder. Je kon alleen maar accepteren wat de natuur je schonk. En dat was precies wat er was gebeurd. Sylvia was onverwacht door de natuur geschonken, tien jaar na haar broer. Bobby noemde het een ongelukje, maar Jim en Franny gaven de voorkeur aan het woord ‘verrassing’, als een verjaardagsfeest met vrolijke ballonnen. En ver-rast waren ze zeker geweest.

De stewardess bij de gate pakte de microfoon en kondigde aan dat ze gingen boarden. Franny sloeg haar boek dicht en begon meteen haar spullen bij elkaar te zoeken. Ze wilde altijd een van de eersten zijn die aan boord ging, alsof ze moest vechten voor haar – gereserveerde – plaats. Het ging om het principe, zei ze dan. Ze wilde gewoon zo snel mogelijk zijn waar ze moest wezen. Ze was nou eenmaal niet zo’n slome duikelaar die het geen punt vindt eindeloos op een vliegveld rond te hangen, veel te dure flessen water koopt en tijdschriften aanschaft die uiteindelijk in de stoelzak achterblijven.

Jim en Franny zaten naast elkaar op stoelen die bijna helemaal horizontaal konden, Franny aan het raam en Jim aan het gangpad. Franny had door haar vele reizen zoveel frequent-flyer-

punten verzameld dat ze deze plaatsen, die andere vrouwen stinkend jaloers zouden maken, kon boeken zonder bij te betalen. Maar al had ze die punten niet gehad, dan nog zou ze geboekt hebben en betaald. Sylvia zat dertig rijen achter hen in de economy class. Tieners en kinderen hoorden niet in de business class en al helemaal niet in de first, vond Franny. Extra beenruimte was voor mensen die daar echt behoefte aan hadden, het echt waardeerden. Mensen zoals zij. Sylvia's lijf was nog soepel, ze kon zich met gemak in haar stoel opvouwen en comfortabel zitten en slapen. Geen onderwerp om langer over na te denken.

Het vliegtuig hing ergens boven de oceaan en de zon was al in al haar spectaculaire oranje-roze pracht ondergegaan. De wereld was donker en Jim tuurde over Franny's schouder naar de enorme zwarte leegte. Franny nam altijd slaappillen, zodat ze uitgerust wakker werd en een voorsprongetje had op de onvermijdelijke jetlag. Deze keer had ze ze al meteen na het opstijgen ingenomen, eerder dan anders. Nu was ze al in diepe slaap, met haar gezicht naar het raampje gekeerd en het zachte zijden oogmasker voor waarvan het strakke elastiekje een afdruk maakte in haar huid. Haar lippen waren iets geopend en ze snurkte licht.

Jim klikte zijn veiligheidsriem los. Hij stond op om zijn benen te strekken en liep naar het einde van de first class, waar hij het gordijn opzij trok en het vliegtuig in tuurde. Sylvia zat zo ver achterin dat hij haar niet kon zien, dus liep hij steeds verder het gangpad door totdat hij haar ontdekte. Ze was de enige in de laatste rijen stoelen van wie het lichtje nog brandde. Jim moest over verschillende in sokken gestoken voeten van slapende passagiers heen stappen om bij zijn dochter te komen.

'Hoi,' zei hij, terwijl hij zijn hand op de stoel voor haar legde. Ze had oortjes in en knikte mee met de muziek. Er viel een

schaduw op haar geopende schrift. Ze zat te schrijven en had niet gemerkt dat hij er was.

Jim raakte haar schouder even aan. Verschrikt keek ze op en ze gaf een rukje aan de witte draad, waardoor haar oortjes uit vielen. Er golfde zachte, voor Jim onherkenbare, muziek in haar schoot, tot ze blijkbaar op een onzichtbare toets drukte en het stil werd. Toen sloeg ze haar schriftje dicht en legde er haar beide handen overheen om haar vader elke blik op haar intiemste zielenroerselen te ontnemen.

‘Hoi,’ zei ze. ‘Is er iets?’

‘Niet echt,’ zei Jim, terwijl hij zich op zijn hurken liet zakken en met zijn rug tegen de stoel aan de andere kant van het gangpad leunde. Een ongemakkelijke positie. Sylvia hield er niet van haar vaders lichaam in ongewone posities te zien, ze hield er überhaupt niet van ermee te worden geconfronteerd dat haar vader een lichaam h ad. Niet voor het eerst in de laatste paar maanden wenste Sylvia dat haar fantastische vader, van wie ze heel veel hield, in een ijzeren long lag en zich alleen kon verplaatsen als iemand anders zo vriendelijk was hem te verrijden.

‘Mam slaapt?’

‘Natuurlijk.’

‘Zijn we er al bijna?’

Jim glimlachte. ‘Nog een paar uurtjes. Niet lang. Misschien moet jij ook proberen wat te slapen.’

‘Ja...’ antwoordde Sylvia. ‘En jij ook.’

Jim klopte een paar keer op haar schouder als afscheid en gaf er een kneepje in met zijn lange, hoekige vingers. Sylvia kromp ineen. Haar vader draaide zich om en liep al terug naar zijn plaats toen Sylvia hem, als een soort verontschuldiging, nog iets nariiep, al wist ze niet zeker of het haar wel speet dat ze zo had gereageerd.

‘Het is ok e, pap. Het wordt vast leuk.’

Jim keek om, knikte haar toe en hervatte de trage tocht naar zijn stoel.

Toen hij echt verdwenen was, sloeg Sylvia haar schriftje weer open om verder te gaan met het lijstje dat ze aan het maken was: DOEN VOOR DE UNIVERSITEIT. Tot zover stonden er maar vier dingen op: 1. EXTRA LANGE LAKENS KOPEN. 2. KOELKAST? 3. BRUIN WORDEN. (NEP?) (HAHA. OVER MIJN LIJK.) (NEE, OVER DE LIJKEN VAN PA EN MA.) 4. ONTMAAGD WORDEN. Sylvia onderstreepte punt vier van haar lijstje en begon te droedelen in de kantlijn. Dat was het eigenlijk wel...